

[Wilhjelm]

sikringsloven overtrædes: ingen sanktion. Når boligretskendelser tilsidesættes: ingen sanktion. Når forsømmelserne går så langt, at altaner knækker af og lejerne bliver slået ihjel: ingen sanktion. Når en af de kendte spekulanter, som selv praler af at være dømt ved boligretten 19 gange, skriftligt erklærer, at han på forhånd fralægger sig ethvert ansvar for ulykker forårsaget af misligholdelse: ingen sanktion.

Men boligministeren, som ellers har indskrevet sig i boligudvalgets bevidsthed under navnet »det-går-nok-Olsen«, er altså kommet til det resultat, at nu går den i hvert fald ikke længere. Men det, der ikke går længere, er ikke de netop nævnte forhold. Lad dem passere. De socialdemokratiske arbejdere og lejervælgere har krav på, at deres minister sætter ind på væsentligere områder.

Der må sættes ind over for de uddannelsessøgende, som på grund af prisstigninger og udhuling af uddannelsesstøtten ikke kan klare stigende husleje på kollegierne, og der må sættes ind over for højrentelejerner i det, der skulle være socialt boligbyggeri, når de nægter at gå med til lejeforhøjelser for byggeskader, de ikke har det mindste ansvar for, eller når de i fællesskab modsætter sig huslestigninger i stedet for passivt at afvente, at fanden tager de bageste.

Netop nu er det tid at sætte ind, for nu er der gennem adskillige års boligforlig til højre skabt en situation, hvor titusindvis står i kø for at få en bolig, så de økonomisk dårligst stillede både på kollegierne og i det almennyttige byggeri uden besvær kan udskiftes med bedre stillede.

Her har den socialdemokratiske boligpolitik endelig fået en mærkesag efter årtiers dalren og perspektivløshed. Derfor er det ikke mærkeligt, at ministeren har satsset kræfter og energi og fantasi på netop denne sag. Magen til udholdenhed er ikke set længe.

Allerede for godt et år siden var ministeren fremme med ideen om at lade arbejdsgiverne tilbageholde huslejerestancer af lønningsposen. Man kunne tro, at ministeren havde droppet tanken, da centraladministrationens jurister jordede den på grund af de uoverskuelige og kaotiske konsekvenser, den ville få på hele køberettens område, ja, for retstilstanden i det hele taget. Men nej, denne sag var for vigtig, ministeren lagde sig i blød, embedsmændene blev lagt i blød, og

her ser vi resultatet. VS skal under behandlingen af lovforslaget gøre, hvad vi kan, for at vise, at det er blødt.

Lovforslaget bygger grundlæggende på den nedvurderende misopfattelse, at lejere i kollegier og i højrentebyggerier er en særlig slags forrykte mennesker, som holder beboermøder og afstemninger og etablerer deporeringer og pådrager sig en masse besvær og ubehageligheder, alt sammen bare for sjov.

Det manipulerer med økonomiske fordringer i den klare hensigt at omgå begrænsningerne i løntilbageholdelsesreglerne. Det bevæger sig et godt stykke ud over kanten af registerlovens bestemmelser mod udlevering af følsomme politiske oplysninger, og det ligefrem opfordrer arbejdsgiverne til at sortilste aktive lejere.

Det eneste tilsagn, VS kan give boligministeren i denne sammenhæng, er, at vi skal gøre, hvad vi kan, for at få alle konsekvenser af dette forslag belyst, før det kommer videre, og at vi, hvis det til sin tid skulle blive vedtaget, skal vide at udfolde en fantasi, som fuldt står på højde med ministerens. Der er ikke ét reelt problem, som løses ved dette lovforslag.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det er, som ministeren siger, et ubehageligt forslag, og det er et kedeligt forslag, men dermed være ikke sagt, at det ikke er nødvendigt. Det er kedeligt, at det i vort samfund er blevet sådan, at et lovforslag af den art er nødvendigt.

Man kan selvfølgelig vælge konfrontationslinjen og sige, at vi bruger de bestemmelser, der nu engang er, og bruger politimagten. Det er vi ikke så begejstrede for i denne sammenhæng. Man kan også sige: så fortsætter vi bare, som vi plejer, vi lader det dalre videre. Eller vi kan gå helt over på den anarkistiske fløj, der siger: man skal bare bryde lovene, det har man ret til, hvis man ikke synes om dem.

Det er de to yderligheder, man kan vælge. Dem ønsker vi altså ikke at vælge. Derfor vil jeg bare sige her, at vi i hvert fald vil se meget positivt på det af ministeren fremsatte lovforslag.

Mølgaard (DR):